

Zij wandelen samen over het terras, om zich te wenden naar de aangrenzende zaal, waar de eerste aanstalten voor het bal al worden gemaakt. Van Rupelmonde is vroolijk en luidruchtig, hij wijst met zijn stok naar de lichten, naar de sterren, in den hemel en met zijn vrijen arm houdt hij de leest van Rosa omvat. . . . Zijn cavalereske houding — het lijkt wel de scène uit een opera — verwekt een lichte opschudding; men stoot elkander aan, aan vele tafeltjes. De chef de réception komt er bij, hij maant wellevend maar met aandrang tot voortgaan, maar de oude heer houdt een heel betoog tot hem, gebarend met zijn wandelstok, en het geeft zelfs niets, dat Rosa hem aan een zoet lijntje wil meetronen.

Op dat onvergetelijk moment komen er twee langzame figuren den weg af en begeven zich naar de trappen van het bordes.

Eerst een ietwat corpulente vrouw, die haar rokken optilt eer ze de onderste trap bestijgt, en achter haar een eerbare man, in een lange gekleede jas, waarvan de panden hem achterna fladderen.

Hij houdt even stand, alsof hij bijzonder vermoeid is, en kijkt met zijn vogelengezicht naar de vreemdsoortige groep. Dan voegt hij zich bij zijn echtgenoot, en zij beklimmen voetje voor voetje het gebergte der trappen. „Waarachtig, het lijkt wel onze secretaris,” — zegt Philipse in zichzelf. „Waar porceleinen schalen al niet goed voor zijn!”

VII

Op een der zetels, die achter tot consumptie noodende tafelen om den dansvloer staan geschaard, vleit de oude man zich met zijn late geliefde neer. Vóór hen en om hen heen is er de wemeling van dicht-aaneengedrongen lijven, de vlucht van naakte vrouwenarmen, het geschitter van het bont décor, waarmee de wanden overtoegen zijn. — Kleuren bont en luid, de bloedroode uniformen van de kleine kapel, die op een klein verhoogt de klanken laat schetteren door de benauwde ruimten. . . . Een kreet opeens, die de lucht verscheurt, een kreet als van een gewond dier, uit den hoorn van den klaxofonist. En dan gaat het gestamp van de muziek weer door als het gehamer van een machine, waardoorheen de klanken aaien, en het is alsof de begeleiding heviger en monotoner hamert, naarmate de dansbewegingen als luie liefkoozingen verdwijnen. Benauwend als bloemengeur in een broeikas wolken parfums van vrouwenhuiden, en rozige schijn bloost aan tegen het matglasplankier in het midden van de zaal, waarop de kleine, hooggehakte schoenen bewegen, en tast langs de welvende, welgevormde kuit, en gloeit langs de geverfde gezichten, waarvan de doode oogen, overtoegen met de gekoolde wenkbrauwen, het geheim bemaskeren van den lust.

Van Rupelmonde zit, aangevlijd aan de jonge vrouw, die met haar donkere, verlangende oogen naar het bont tafereel hunkert, dat zich voor haar